

[Kaj Jensen.]

totalbeløb, som den samlede refusionsbetaling ikke måtte overstige, således at kommunernes refusioner nedsattes med den procent, som med de i henhold til vejtilskudsloven beregnede refusioner ville føre til det fastsatte totalbeløb. Endvidere har man kunnet forestille sig en begrænsning af refusionerne til et beløb, der svarer til et gennemsnit af, hvad kommunerne har fået udbetalt i de sidste 3 år.

Fra kommunal side har det såvel under forhandlingerne som i skrivelse til ministeriet været fremhævet som den bedste løsning, som kommunerne for deres vedkommende har været rede til at medvirke til, om man kunne nå frem til en frivillig reduktion uden ændringer i vejtilskudslovens refusionsprocenter. Fra kommunernes side har man endvidere henstillet, at regeringen, såfremt en sådan foranstaltning efter regeringens opfattelse ikke var tilstrækkelig, ville søge en frivillig ordning sikret ved en maksimering af refusionen til den enkelte kommune, beregnet på grundlag af den til kommunen i årene fra 1960-61 til 1961-62 udbetalte refusion, men med mulighed for dispensation, hvor særlige forhold måtte gøre sig gældende — altså stort set en af de løsninger, som allerede har været fremme under overvejelserne.

Fra kommunal side er det vistnok den altovervejende opfattelse, at kommunerne ikke kan undslå sig for at medvirke til en sådan dæmpning af aktiviteten, som det i den nuværende situation er nødvendigt at gennemføre, og jeg tror, det vil være muligt under behandlingen af lovforslaget i et udvalg at nå til et resultat, som tilgodeser dette hensyn på en måde, der frembyder mindst mulige ulemper for kommunerne og de anlægsprojekter, som er klar. Men dette må også anses for meget betydningsfuldt, idet lovforslaget ellers ikke ville kunne nå sin hensigt, nemlig at dæmpe aktiviteten. Det må nemlig erindres, at 60-75 pct. af kommunernes ordinære vejudgifter ligger fast — det gælder lønninger, nødvendige reparationer, snerydning, glatføregrusning, afmærkninger m. m. En nedskæring af vejudgifterne må derfor ramme de resterende 25-40 pct. af udgifterne, altså de egentlige anlægsudgifter.

Under udvalgsbehandlingen må det også

kunne undersøges, hvorledes det kan undgås, at lovens bestemmelser rammer de kommuner, der er inde i en stærk udvikling. Det er muligt, at man her kan komme ind på en overvejelse af, hvorvidt kommunerne skulle have adgang til at vælge mellem det maksimum, som lovforslaget indeholder, og et maksimum svarende til et gennemsnit af en 3 års periode.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling i et udvalg.

Holmberg: Ja, det er egentlig beklageligt, at vi kan nå dertil, at det gamle udtryk „at spare på skillingen og lade daleren springe“ som udtryk for dårlig økonomi godt kan nævnes i forbindelse med det lovforslag, som i øjeblikket er til behandling i folketinget. Men vi må jo erkende, at lovforslaget skal ses i sammenhæng med de bestræbelser, som især vi fra oppositionens side har forlangt iværksat til at modvirke den uheldige økonomiske politik, som er ført af regeringen i de sidste år.

Jeg har altid på mit partis vegne hævdet, at der er god økonomi i at have gode veje. Det foreliggende lovforslag vil imidlertid være medvirkende til, at selv meget nødvendige nyanlæg ikke kan gennemføres. Selv om vi fra venstres side egentlig skulle hilses et lovforslag, som medfører besparelser for staten på ca. 40 mill. kr. og betyder en dæmpning af den økonomiske aktivitet, med glæde, er det alligevel helt naturligt, at vor glæde på den nævnte baggrund er stærkt begrænset. Men som den økonomiske situation nu engang er, ønsker vi naturligvis også at medvirke til besparelser, der ikke kan betegnes som helt uforvarselige — her tænker jeg på den midlertidige karakter, denne lov vil få. Med den stadige stigning i antallet af biler og den stadige intensivering af trafikken må der imidlertid næres de allerstørste betænkeligheder ved at gå med til begrænsninger af aktiviteten netop på vejområdet; hele trafikudviklingen tilsiger jo det modsatte, nemlig at vejudgifterne egentlig burde være stigende.

Så meget vil jeg sige om det principielle, og derefter vil jeg vende mig til selve lovforslaget. Dersom den foreslåede reduktion af refusionerne medfører en tilsvarende reduktion i kommunernes aktivitet — og det